

عنوان مقاله:

نقش همه گیری کووید-۱۹ در رشد یاریگری: مطالعه موردی دانشجویان دانشگاه های یزد

محل انتشار:

مجله مسائل اجتماعی ایران، دوره 13، شماره 1 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 19

نویسندگان:

احمد کلاته ساداتی - Associate Professor of Sociology, Faculty of Social Sciences, Yazd University, Yazd

زهرا فلک الدین - PhD student of Economic Sociology and Development, Faculty of Social Sciences, Yazd University, Yazd, Iran

خلاصه مقاله:

یاریگری، نوعی کنشگری است که هم به ابعاد هستی شناسی انسان و هم به زمینه های تاریخی و فرهنگی مربوط می شود. امروزه و در نتیجه شرایط جهانی شدن و انباشت مخاطرات، فرهنگ یاریگری به بخشی از گفتن عامی و موضوع مورد توجه دولت ها تبدیل شده است. هدف مطالعه حاضر، کشف و واکاوی دلایل یاریگری در میان دانشجویان شهر یزد در همه گیری کووید ۱۹ است. این مطالعه با روش کیفی انجام شده است و مشارکت کنندگان در آن مسئولین گروه های دانشجویی و فعالان صف حاضر در موج اول و دوم همه گیری هستند. داده ها به شیوه مصاحبه نیمه ساختاریافته و گروه متمرکز جمع آوری شده و به روش تحلیل مضمونی مورد تجزیه و تحلیل قرار گرفته است. از تحلیل داده ها، چهار مضمون انگیزه دینی-سیاسی، نوع دوستی، مسئولیت پذیری و رضایت درونی احصا گردید. در واقع، یاریگری را می توان یک برساخت عاملیت-محور تصور کرد که تحت گفتن رسانه و شرایط جهانی شدن تقویت شده است. از سوی دیگر، انگیزه های دینی و سیاسی نیز از تقویت کننده های موثر بر کنشگری یاریگری است که ریشه در زمینه های تاریخی و فرهنگی جامعه ایران دارد. از این رو، در مواجهه با همه گیری کووید ۱۹، اصل یاریگری بر پایه ترکیبی از ارزش های سنتی و مدرن برساخت می شود. شایسته است نهادها و سیاست گذاران اجتماعی و فرهنگی به ابعاد مختلف کنشگری یاریگرانه (سنتی و مدرن) توجه کنند.

کلمات کلیدی:

Aiding, humanitarian activism, Student, Covid-۱۹ Pandemics, یاریگری، کنشگری انسان دوستانه، دانشجوی، همه گیری کووید-

۱۹.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1541198>

